

[Ikast]

Göteborg. Hvordan får vi koblet det sammen i de kommende år, så jernbanerne kan være en større konkurrent til lufttrafikken?

Margrete Auken (SF):

At arbejde med miljøpolitik er det samme som bestandigt at udsætte sig for den store angst, for spørgsmålet er nemlig, om vi klarer det i tide – og desuden skuffelse, for de ansvarlige, der nu er blevet ganske dygtige til at male alle rædslerne på væggen, bliver rystende vege, når det skal komme til handling. Meldingerne fra Bergenkonferencen viser det meget tydeligt.

Og det bliver kun værre, når man kobler miljøpolitikken sammen med trafikpolitikken. Her er vi nemlig tæt på en hovedansvarlig for både den truende katastrofe og mange menneskers grundlæggende forestillinger om velstand, frihed og bekvemmelighed. At få dem til at ændre vaner her er et større projekt end at få dem til at spare på vandet, mildt sagt.

Samtidig render man ind i de magtfulde transporterhverv og i store industriinteresser. Det overlever de færreste, regeringen er i hvert fald i koma. Skønt ingen længere kan gemme sig bag uvidenhed om problemets alvor og omfanget af de initiativer, der skal til at gøre noget effektivt, gør den så at sige ingenting. Jeg vil da gerne rose den for baggrundsmaterialet, og havde løfterne om handlingsplanen alene drejet sig om at fremskaffe dokumentation for det, man allerede vidste, da regeringens handlingsplan for miljø og udvikling kom i 1988, ville jeg altså rose den. Det ville jeg også, hvis det drejede sig om at præsentere en vifte af ideer.

Men det var ikke hensigten. Der skulle komme en sammenhængende plan for, hvad man vil gøre. I over halvandet år har regeringen og ikke mindst partierne bag den hånet SF, fordi vi ikke kunne vente. Arrogant har man afvist at beskæftige sig med vore forskellige forslag – vent dog på regeringens handlingsplan. Imens kunne vi se, at alle de skridt, man faktisk tog, gik i den gale retning, og nu kommer så denne »slet, slet ikke-handlingsplan«. Tror I virkelig selv på, at det går godt, selv om I ingenting foretager jer?

Energiministeren har fremlagt mere seriøse mål, nemlig en halvering af CO₂-emissionen inden år 2030, men det ødelægges af, at trafikministeren, som ganske vist forestiller sig en reduktion på 25 pct., ikke har bud på andet end

en stigning på ca. 10 pct. Alt det ekstra, han overvejer at gøre, er særdeles løst i fugerne, og der er ingen konkrete bud på, hvordan han vil nå den ønskede 25 pct.s reduktion.

Allermest alvorligt er det imidlertid, at regeringen i såvel energi- som trafikhandlingsplanen ser bort fra de internationale videnskabelige anbefalinger. Jeg er kommet i besiddelse af udkast nr. 2 fra en arbejdsgruppe under IPCC – altså mellemregeringspanelet for klimaændringer – og heraf fremgår det, at mængden af CO₂ i atmosfæren stabiliseres på det nuværende niveau, hvis der sker en reduktion i størrelsesordenen 60-80 pct. Heri har man oven i købet ikke medtaget reduktionsfordelingen mellem i- og ulandene.

En halvering af udslippet nu med det samme vil føre til en faldende koncentration af CO₂, også omtrent med det samme. Men hvis vi reducerer med 2 pct. om året fra nu af, hvilket giver mere end en halvering af udslippet i år 2030, vil koncentrationen fortsat stige i endnu ca. 60 år og først da aftage langsomt. Og det forudsætter ikke, som energiministeren mener, at der først sker en forværring af udslippet.

Stabiliseres emissionen af CO₂ frem til år 2010, hvorefter man måske begynder at reducere den med 2 pct. pr. år – svarende til en reduktion af størrelsesorden 25 pct., altså trafikministerens målsætning – så vil koncentrationen vokse i hele næste århundrede og først være aftagende efter mere end 100 år. Det gælder med andre ord om at komme i gang så hurtigt og så effektivt som muligt og selvfølgelig samtidig få styr på de øvrige drivhusgasser, hvor vi indtil nu kun har CFC med, og så vidt jeg er orienteret, har vi ikke synderlig styr på de såkaldte erstatningsstoffer.

Jeg begriber ikke, hvad det er for en fornuft, der tilsiger regeringen, at den kan tage det med ro og tage alverdens platte hensyn. Hjertet og ansvarligheden er i hvert fald ikke med. At afveje mellem de lokale og de globale problemer giver ligesom ingen mening i denne sammenhæng, når vi ser, hvor voldsomme de globale problemer er ved at blive. De lokale problemer skulle jo faktisk have været løst for længe, og der må selvfølgelig straks sættes ind over det hele. Der mangler ikke ideer – den store plan er fuld af dem – og virkeliggøres de ideer eller bare de fleste af dem, vil vi være kommet meget langt, og meget af det kan gøres med det samme.